

„Kto nepozná Písmo,
nepozná Krista.“

(sv. Hieronym)

Duchovná obnova

September - Október 2020

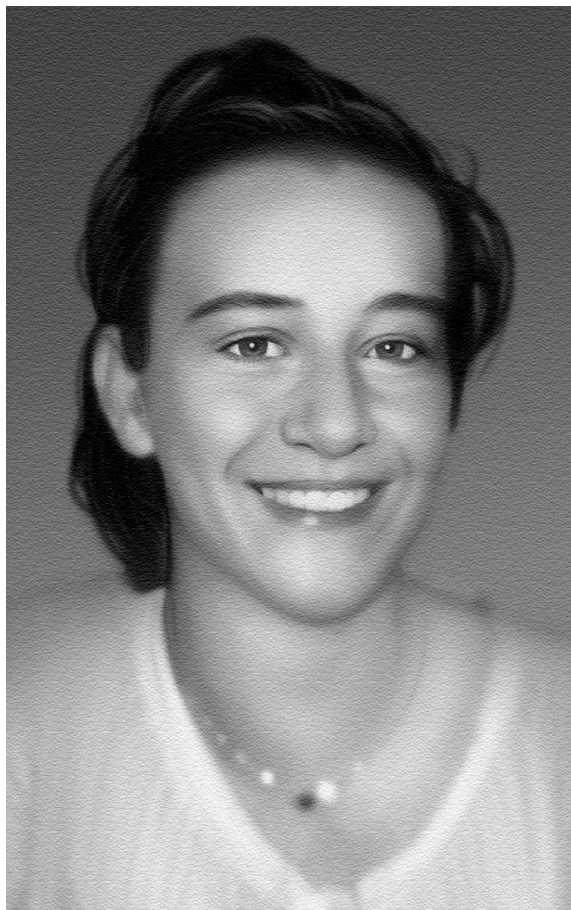
Aj v mladom veku sa môžeme stať svätými, ak plníme Božiu vôľu, ak sa neuzatvárame do seba, ale snažíme sa nájsť cestu, na ktorú nás volá Boh. Chiara Luce Badano, mladá Talianka, veľmi rýchlo pochopila, čo pre ňu má Boh pripravené a rozhodla sa prijať z Božej ruky všetko, aj utrpenie. Dala veľavravnú odpoveď Bohu, keď sa vyrovnala s utrpením a prijala údel choroby. Stačil jej len maličký okamih, niekoľko minút, aby po krátkom zápase prijala Božiu vôľu a úplne sa odovzdala do rúk Božej prozreteľnosti.

Chiara Luce Badano bola radostným mladým dievčaťom, ktoré žilo ako všetci ostatní rovesníci, a predsa v jej živote bolo čosi veľmi výnimočné.

Mala úprimný vzťah s Ježišom, s ním prežívala chvíle šťastia, ale i tej najväčšej ťažoby, keď prijímala ťažké ochorenie – rakovinu a uvedomovala si svoj skorý odchod z tohto sveta.

Svojím prístupom k ochoreniu, objatím Ježišovho kríža, sa môže stať povzbudením pre mnohých chorých. Veľké ľudské i duchovné kvality Chiary Luce Badano zhodnotila i Cirkev, ktorá ju len dvadsať rokov po jej smrti, 25. septembra 2010, vyhlásila za blahoslavenú.

Jej život ukazuje, ako viera môže vplývať na život – vo všedné dni a tiež v ťažkých, zložitých situáciách. Chiara poznala neistotu, samotu, vnútorný nepokoj a obavy, zakúsila neúspech a bolesť. Jej životný príbeh nie je výnimočne vzrušujúci, no prúdi z neho výnimočné svetlo.

CHIARA LUCE BADANO**(1971 – 1990)****DEVÄTNÁŠTROČNÁ BLAHOSLAVENÁ****LITURGICKÁ SPOMIENKA 29. OKTÓBER**

Sassello je jedna z malých dediniek na vrškoch nad ligúrsnym pobrežím. Tu prišla na svet Chiara Badano, tu vyrástla aj zomrela. Toto miesto, ktoré nemá ani dvetisíc obyvateľov, leží v severnej časti Ligúrsnych Apenín, vzdialené asi šesťdesiat kilometrov od Janova. Sassello je známe svojím „Amaretti“. V jednom z podnikov, v ktorých sa vyrábajú tieto sladké mandľové zákusky, pracovala Chiarina mama

Maria Teresa Caviglia až do pôrodu svojej dcéry. Otec Ruggero zarábala na živobytie pre svoju malú rodinu ako vodič nákladných áut. Mária Teresa a Ruggero Badano sa zosobášili 16. októbra 1960. Túžobne si želali mať deti, museli však čakať jedenásť dlhých rokov. Ruggero, ktorý dovtedy nebol práve najzbožnejší, putoval vo svojej biede dokonca do jednej mariánskej svätyne, aby sa modlil na na tento

úmysel. O mesiac neskôr bola Maria Teresa v požehnanom stave. Ich dcéra uzrela svetlo sveta

29. októbra 1971. Pre Ruggera a Mariu Teresu to znamenalo naplnenie túžby ich srdca a vypočutie mnohých modlitieb. Dievčatku dali meno Chiara po svätej Kláre, nasledovníčke sv. Františka z Assisi.

BOŽIE SLOVO

„Kým ešte hovoril zástupom, vonku stála jeho matka a bratia a chceli sa s ním rozprávať. Ktosi mu povedal: ‚Vonku stojí tvoja matka a tvoji bratia a chcú sa s tebou rozprávať.‘ On však odvetil tomu, čo mu to vravel: ‚Kto je moja matka a kto sú moji bratia?‘ Vystrel ruku nad svojich učeníkov a povedal: ‚Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka‘“ (Mt 12, 46-50).

„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, zachráni si ho. Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a seba samého by stratil alebo poškodil?!“ (Lk 9,23-25).

HLAVNÁ MYŠLIENKA

„Kristus hovorí: ‚Kto so mnou stoluje, ten je pod mojou ochranou. Je mojím bratom, mojím priateľom a býva u mňa doma.‘ Otvor nám oči, Pane, aby sme

videli, že nás pozývaš k svojmu stolu, že nám dávaš chlieb. Otvor nám oči, aby sme videli hlad iných. Ty nám dávaš chlieb, daj nám svoju lásku. Pomáhaj nám, aby sme dávali, čo sme dostali: chlieb a lásku" (Chiara Luce Badano).

MODLITBA

*Ježišu, cítim sa taká malá
a cesta, ktorá je predo mnou, je taká strmá.
Často sa cítim premožená bolesťou.
Si to však ty, Ženích, ktorý ma navštevuješ, pravda?
Keď to chceš ty, potom to chcem aj ja.*

(Z listu bl. Chiary Luce Badano, Chiare Lubichovej)

ÚVAHA: Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka

Čo nám hovorí táto veta z evanjelia, keď uvažujeme o Chiare Luce Badano? Blahoslavená Chiara plnila vôľu nebeského Otca aj v radosti, keď bola ešte zdravá, ale aj neskôr, keď sa musela vyrovnáť s ťažkou chorobou, rakovinou. Milovala Ježiša v kráse mladosti a milovala ho aj vtedy, keď jej sila aj krása ubúdali a musela sa vyrovnáť s prichádzajúcou smrťou. Takúto obeť nie je ľahké priniesť nielen mladému človeku, ktorý má život

pred sebou, ale aj hocikomu inému. A predsa odpoveď ľudí býva rôzna. Chiara Luce odpovedala na prichádzajúcu chorobu svojím „áno“ Bohu, a tým sa stala vzorom pre mnohých, ktorí musia zápasit' s takouto alebo podobnou chorobou. Určite mala aj nádej na vyliečenie, urobila všetko preto, aby bola zdravá, ale prijala aj to, keď sa pre jej zdravie už nedalo nič urobiť. Stala sa tak Ježišovou sestrou i matkou, a môže ešte i dnes privádzať mnohých podobne skúšaných k Bohu.

V rodine Badanovcov bola viera súčasťou života aj v bežných dňoch. Modlievali sa spolu a mama, ktorá pochádzala z dobrého katolíckeho rodičovského domu, skoro začala malej Chiare rozprávať príbehy z Biblie, predovšetkým tie o Ježišovi.

Raz sa Chiara zdráhala pomodliť sa s mamou. Maria Teresa ju nechcela nútiť – veď modlitba má byť dobrovoľná a vyplývať z lásky k Bohu – preto jej len povedala: *„Dobre, pomodlím sa teda aj za teba.“* Netrvalo dlho a malá Chiara opakovala modlitbu, ktorú matka práve odriekala. Bolo bežné, že Chiarina prvá spontánna reakcia na prosbu bola jednoznačne záporná. Potom sa však nad tým zamyslela – a veľkodušne privolila.

Neskôr dala sama Chiara túto charakterovú vlastnosť úsmevne do súvisu s Ježišovým podobenstvom: matka ju poprosila, aby pomohla pri spratávaní zo stola. Ona však nemala na to náladu a odišla sa hrať do svojej izby. O chvíľku sa však vrátila a povedala: *„Mama, ako je to v tom príbehu z evanjelia, kde povie otec dvom synom, aby išli pracovať do vinice? Jeden z nich povedal ‚áno‘, no nešiel, a druhý povedal ‚nie‘, ale nakoniec predsa išiel, však? Daj mi zásteru,*

mami.“ Chiara vedela, čo chce, a poslúchanie môže byť niekedy také ťažké....

Milovaní, aj v tejto udalosti vidíme, ako Chiara už od malička hľadala Božiu vôľu. Poznala príbeh z evanjelia a porovnávala svoje konanie s tým, čo počula v príbehu. Už aj deti sa učia spoznávať a plniť Božiu vôľu, je to vtedy, keď počúvajú svojich rodičov. Ak dokážeme dať odpoveď Bohu na menšie veci v našom živote, raz budeme vedieť odpovedať aj na tie ťažšie. Vidíme, že Chiara nemala vo svojej prirodzenosti počúvať na prvé slovo, ale premýšľala o tom a hľadala vždy Božiu vôľu. Chcela patriť Ježišovi.

Odmalička ju rodičia učili nezabúdať na chudobných a núdznych. Podľa úsudku tety rodičia neboli prehnane prísni, predsa však boli jednoznační vo výchove svojej dcéry. Jej otvorená povaha jej pomohla nadväzovať kontakty a priateľstvá.

Niektoré príhody poukazujú na jej veľkodušné srdce. Raz jej mama navrhla, aby darovala niektoré zo svojich hračiek. Tu počula Chiarin hlas z vedľajšej izby: „*Toto áno, toto nie; toto áno, toto nie...*“ Na otázku, čo to tam robí, Chiara odpovedala: „*Chudobným deťom predsa nemôžem dať pokazené hračky.*“ Chiara nemala veľa rečí, ale chcela byť konkrétna a niečo urobiť pre tých, čo sa práve nemali najlepšie. Radostnú povahu prejavovala Chiara aj v tom, že často a rada spievala.

Ako mi nebolo zaťažko naučiť sa abecedu, tak to musí byť i so žitím podľa evanjelia

Milovaní, v dnešnej dobe niektorí ľudia hovoria, že pre Pána Boha sa máme rozhodnúť až v dospelosti. Podľa nich až keď dieťa dospeje, samé sa má alebo nemá rozhodnúť pre Boha. V príbehu blahoslavenej

Chiary vidíme, že opak je pravdou. Už ako malá poznala Sväté písmo, a podľa neho formovala aj svoje rozhodnutia. Viedli ju k tomu jej rodičia. Keď sa v mladom veku mala rozhodnúť pre Boha, aj vtedy, keď ochorela na rakovinu, urobila to, pretože bola pripravená.

Na jeseň roku 1977 začala Chiara chodiť do školy. Príklad rodičov jej už od malička pomáhal rásť v živej viere. Mama ju naučila pýtať sa, čo si Ježiš praje. V jednej slohovej práci v druhej triede píše: *„O niekoľko dní sú Vianoce... Dúfam, že dostanem nejaký darček a chcem mať v tento deň dobré srdce. Vianoce sú sviatkom Dieťaťa Ježiša... Chcela by som, aby všetky deti, ktoré trpia, boli v tento deň šťastné...“* *„Snívam o dni, v ktorom sa budú bieli a čierni chlapci a dievčatá ako súrodenci držať za ruky.“*

V čase, keď sa Chiara pripravovala na prvé sväté prijímanie, napísala v slohovej práci: *„Kristus hovorí: ‚Kto so mnou stoluje, ten je pod mojou ochranou. Je mojím bratom, mojím priateľom a býva u mňa doma.‘ – Otvor nám oči, Pane, aby sme videli, že nás pozývaš k svojmu stolu, že nám dávaš chlieb. Otvor nám oči, aby sme videli hlad iných. Ty nám dávaš chlieb, daj nám svoju lásku. Pomáhaj nám, aby sme dávali, čo sme dostali: chlieb a lásku.“*

Na Bielu sobotu roku 1979 dostali prvoprijímajúce deti od pána farára ako darček Nový zákon. Chiara ho nazvala „moja kniha“, „úžasná kniha“ s „prekrásnou radostnou zvesťou“. Každý deň si z neho kúsok prečítala a snažila sa s tým vnútorne stotožniť. Neskôr povedala: *„Ako mi nebolo zaťažko naučiť sa abecedu, tak to musí byť i so životím podľa evanjelia.“*

Milovaní, už v čase, keď Chiara mala prijať prvé sväté prijímanie chápala, že ten kto prijíma Oltárnu

sviatosť je v Božej ochrane. Je bratom a priateľom Ježiša Krista. Učí aj nás, aby sme otvorili svoje srdce pre Ježiša. Pochopila, že v Eucharistii nám Ježiš dáva svoju lásku a pozýva nás, aby sme aj my dávali tento nebeský pokrm – lásku bratom a sestrám.

Chiara milovala prírodu a šport: plávanie, lyžovanie, bicyklovanie, korčuľovanie a učila sa hrať tenis. Našla si čas aj na hodiny klavíra, ku ktorým ju viedla mama. Občas chodievala so svojím otcom na huby do hôr okolo Sassella. Od neho získala zmysel pre spravodlivosť, súcit s najslabšími a pre ňu charakteristickú lásku k pravde.

V septembri 1980 počula od jednej pani zo Sassella o deťoch a mladých medzinárodného hnutia Focolare, ktoré bolo v Taliansku veľmi rozšírené. Toto kresťanské spoločenstvo vyrástlo v čase biedy druhej svetovej vojny v severotalianskom Tridente okolo Chiary Lubichovej.

V máji 1981 sa zúčastnila rodina Badanovcov v Ríme na kongrese rodín organizovanom hnutím Focolare. Badanovci sa vrátili domov vnútorne naplnení a malá Chiara bola úplne očarená spôsobom, ako sa deti k sebe navzájom správali. Pridala sa k jednej detskej skupinke a konštatovala: *„Tieto dievčatá boli iné ako tie, ktoré som poznala zo školy. Spoločne sa usilujeme žiť pre Ježiša.“* V tomto prostredí rástlo v Chiare želanie „dať Boha na prvé miesto vo svojom živote.“

Chiara si písala so zakladateľkou hnutia Focolare. V jednej odpovedi na list sa Chiara Lubichová odvoláva na fotografiu, ktorú jej Chiara Badano priložila: *„Tvoja žiariaca tvár hovorí o tvojej láske k Ježišovi. Neboj sa hovoriť mu každú chvíľu znova a znova svoje áno. On ti celkom určite dá potrebnú silu.“* A dala Chiare Badano

druhé „krstné meno“, ktoré si už dlho priała: Luce – Svetlo (Bolo to v čase, keď už bola Chiara chorá).

Na strednej škole (u nás je to druhý stupeň základnej školy) Chiara stretla istého učiteľa, ktorý jej robil ťažkosti: *„Napriek tomu sa snažím mať ho rada... Po čase sa stalo, že tento učiteľ ma pozdravil ako prvý, ak som ja zabudla...“* Chiara brala túto skúsenosť ako povzbudenie ďalej sa snažiť rásť v láske.

Pripravovala sa na sviatosť birmovania, ktorú prijala 30. septembra 1984.

Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma

Už ako dievča sa Chiara učí nasledovať Ježiša a plniť Božiu vôľu. Nie je vždy jednoduché plniť ju. Každý deň sa treba zaprieť a začať akoby nanovo. Ísť vpred, aj keď sa niečo pokazilo alebo sa celkom nevydarilo. Ježiš nás neustále pozýva, aby sme išli za ním. Aj po páde sa musíme postaviť a ísť ďalej. Na ceste, ktorou kráčame za Ježišom, nás on sám bude požehnávať.

Chiara sa rozhodla ísť po strednej škole na gymnázium s humanitným zameraním (liceo classico) do Savony.

V septembri 1985 sa začal nový školský rok. Aby rodičia ušetrili Chiare ďalekú cestu do školy, rodina sa presťahovala do Savony, z dediny do mesta, a tam do centra, do blízkosti vlakovej stanice.

Chiara ťažko opúšťala svojich priateľov a dôverne známe prostredie: *„Posledné dni boli pre mňa dosť zložité. Po presťahovaní do Savony som prežívala viaceré ťažkosti, jednak v škole, ale tiež sa mi veľmi cnelo za Sasselom, ktoré mi stále veľmi chýba. Viem, že to je prejav Ježišovej opustenosti, ale napriek tomu som*

mu nevedela len tak povedať ,áno‘. Snažila som sa o to a pomáhala som mame pobaliť posledné veci, a potom som sa učila, lebo to bola Božia vôľa.“

Život v meste znamenal pre Chiaru výzvu. Nevyhnutne to ovplyvňovalo jej životný štýl aj spôsob vyjadrovania. Každopádne však chcela ostať verná svojmu presvedčeniu: „*V posledných mesiacoch je pre mňa veľmi ťažké nepoužívať žiadne nadávky a pokušením je pre mňa aj televízia s nie práve najlepšími filmami. Prosím Ježiša vždy znova a znova, aby mi pomohol, aby som tomu všetkému odolala.“*

Milovaní, vidíme, že mladí ľudia majú čo robiť, aby obstáli v životných skúškach. Dnes nám život ponúka toľko lákadiel, že sa len ťažko dá obstať. S Božou pomocou však môžeme zvíťaziť nad pokušením. Musíme porovnávať svoj život so životom evanjelia. Na to, aby sme obstáli, je nutné odovzdať sa úplne Ježišovi a nájsť si dobrých priateľov. Pre Chiaru to bolo spoločenstvo Focolare.

Chiara bola mladé dievča s typickými ťažkosťami dospievajúcich. Nezabúdala však na ideál, ktorý chcela žiť. Stála pred novými otázkami a výzvami; viera a životné princípy, ktoré jej rodičia vstúpili, potrebovali nové ubezpečenie: Je to tak? Má to zmysel? – otázky, ktoré si každý niekedy položí. Chiarina viera sa musela utvrdiť a jej narastajúca túžba po slobode sa nevyhnutne odzrkadlila aj na jej vzťahu k rodičom.

Ak žijeme v Božej vôli, naučíme sa správne rozhodovať. Pre Chiaru bolo typické, že sa vedela rozhodnúť podľa kresťanských zásad, ktoré chcela žiť. Takéto rozhodnutia, ktoré treba neraz urobiť, nie sú ľahké. Ale ak ich urobíme, nadobudneme pokoj a získame od Ježiša požehnanie pre svoj život.

Chiara sa v spoločensťve svojich priateľov správala so zmyslom pre úprimnosť a pravdivosť. Pri všetkej svojej bezprostrednosti si uchovávala potrebný odstup a v prípade potreby stanovila jasné hranice. Jedna z jej priateľiek hovorí: *„Viackrát sme mali odlišné názory pri téme chlapci.“* Chiara vedela, čo chce – a čo nie. To sa ukázalo aj keď spoznala Luca, ktorý tiež pochádzal zo Sassela a trávil tam prázdniny. Chiare bol veľmi sympatický, ako to hovorila svojej mame krátko pred smrťou. Len čo však nadobudla dojem, že to s ňou nemyslí vážne, prerušila s ním kontakt.

Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a seba samého by stratil alebo poškodil?!

Toto sú slová Písma, o ktoré sa opierala blahoslavená Chiara. Nechcela poškodiť svojej duši, a preto podľa toho usmerňovala svoj život. Je až zarážajúce, ako také mladé dievča dokázalo riadiť svoj život podľa slov Ježiša. A hoci to pre ňu nebolo ľahké, robila to veľmi cieľavedome.

Hoci sa Chiara v škole veľmi snažila, mala čo robiť. Vo viacerých predmetoch musela zvládnuť veľa učiva. Matka si spomína, že sa veľmi veľa učila a nemala už skoro žiaden voľný čas. K tomu sa pridalo, že sa cítila nepochopená istou učiteľkou a prepadla. V júli 1986 píše Márii, svojej priateľke: *„Ako vieš, musím opakovať ročník. Je to pre mňa pomerne bolestivé. Nepodarilo sa mi hneď odovzdať tú bolesť Ježišovi. Potrebovala som dlhý čas, aby som sa dala ako-tak dokopy, a aj teraz mi je ešte do plaču, keď si na to všetko pomyslím...“*

Napriek sklamaniam a bolesti sa Chiara nedala strhnúť k žiadnemu negatívnemu úsudku či slovám o učiteľke, ktorá ju neprávom – ako sa to mnohým zdalo

– nechala prepadnúť. Chiara sa s úprimným srdcom snažila *„vidieť ľudí každý deň nanovo a zabudnúť na všetko, čo bolo,“* spomínajú jej rodičia.

Chiara vstúpila do nového ročníka. Okrem matematiky zvládla všetky ostatné predmety. Jednou z jej blízkych kamarátok bola Daniela, na ktorú zapôsobila Chiarina schopnosť spolucítiť a jej vytrvalosť: *„Od Chiary som sa naučila venovať ľuďom okolo viac pozornosti, druhých riadne počúvať a venovať im svoj čas... Aj keď úplne jednoznačne stála za svojím presvedčením, správala sa k iným názorom skromne a s rešpektom. Preto sme si ju tak vážili.“*

Po náročnom školskom roku (1986/1987) si Chiara užívala prázdniny v Sasselle a pri mori. Priateľke Patrizii, ktorá s Chiarou strávila v lete dva týždne, ostali v pamäti najmä jej spontánnosť a prirodzenosť, a to aj pri modlitbe: *„Videla som, že žije z viery, a to bez toho, aby hovorila alebo konala niečo výnimočné... Vedela sa tešiť z krásy prírody a bola plná vďačnosti voči Stvoriteľovi. Chiara mi ukázala, ako je možné počas dňa ostať v živom kontakte s Bohom.“*

Milovaní, páter Ellias Vella hovorí, že my sa mnohokrát bojíme o to, aby dieťa rástlo po telesnej stránke, (ak nerastie, hneď vyhladáme lekára a máme obavy) po psychickej stránke, ale nevadí nám, ak nerastie po stránke duchovnej. Chiara vo svojom živote dozrievala nielen telesne, ale najmä duchovne.

Asi najlepším dôkazom Chiarinej „svätej normálnosti“ je drobná epizóda z jej života. Jedna známa sa jej pri istej príležitosti opýtala, či vo svojej partii, keď sedia v bare, rozpráva o Bohu. *„Nepotrebujem hovoriť o Kristovi. Ja im ho musím prinášať,“* odvetila Chiara.

Iba dvadsaťpäť minút na prijatie choroby

Nikto nevedel prečo, ale Chiara už zjavne nebola taká plná radosti zo života ako zvyčajne; častejšie bola bez iskry a nervózna. Aj na školskom výlete do Benátok v októbri 1988 sa zúčastnila len s nevôľou. Chiara tomu najprv nevenovala žiadnu pozornosť, naopak, snažila sa dostať znova do formy.

Matka si všimla, že hra tenisu Chiaru niekedy úplne zmorila. Dcéra jej to vysvetľovala tým, že ju veľmi bolí rameno.

Chiara chodila ďalej do školy. Bolesti však nepoľavili. Opuch na ramene sa zväčšoval, svaly stvrdli, dostavila sa horúčka. Odvoz do nemocnice bol nevyhnutný.

Chiaru hospitalizovali 2. februára 1989. Výsledok špeciálneho vyšetrenia znel takto: *rakovina kostí, nádor na siedmom rebre vľavo s metastázami v príľahlých mäkkých tkanivách.*

Pre rodičov sa zrútil svet. Chiara musela byť čo najskôr operovaná. Na začiatku jej nepovedali, v akej vážnej situácii sa nachádza.

Niekoľko dní po tomto šokujúcom zistení rodičia priviezli Chiaru do Turína, do nemocnice Molinette. V nemocnici nasledovali ďalšie vyšetrenia. Diagnóza sa potvrdila. Operáciu podstúpila 18. februára. Trvala šesť hodín. Chiara dúfala, že vyzdravie a skoro bude môcť ísť zase do školy. Operácia však nepriniesla želaný výsledok. Lekári museli rodičom oznámiť, že pre ich dcéru nie je nádej na vyliečenie. Z nemocnice ju prepustili 11. marca. Následne sa musela podrobiť chemoterapii. Z toho dôvodu prišla 14. marca na turínsku detskú kliniku. Liečba na dennej klinike otvorila Chiare

oči ohľadom vážnosti jej situácie. Oslovila ošetrojúceho lekára Dr. Bacha a žiadala jasnú informáciu. Mama si spomína: *„Ten deň som nemohla Chiaru sprevádzať. Keď sa vrátila domov, chcela som, samozrejme, hneď vedieť, ako pochodila. Jej tvár bola poznačená bolesťou.*

Povedala len: ‚Mama, teraz nie,‘ a hodila sa na posteľ. Tak ostala ležať asi dvadsaťpäť minút, bez slova. Tento čas mi pripadal nekonečný. Nakoniec mi povedala: ‚Teraz môžeš hovoriť.‘ Jej tvár bola znova taká, ako zvyčajne, uvoľnená a žiariaca.“

Nikdy sa nedozvieme, čo sa počas tejto polhodiny v Chiare odohralo. „Výsledok“ sa však dá vyčítať z toho, ako žila so svojou chorobou až do konca. O niekoľko týždňov neskôr sa zdôverila mame, že to boli najťažšie chvíle jej života.

Bolesť má zmysel ako dar pre Ježiša

Od apríla nasledovala striedavo ambulantná a nemocničná liečba na rôznych klinikách. Chemoterapia zanechala svoje stopy: Chiara stratila vlasy, čo ju veľmi trápilo.

Jeden z ošetrojúcich lekárov hovoril: *„Táto mladá pacientka mala takú odvalu, ktorá je v jej veku celkom nezvyčajná. Zaujímala sa, pýtala sa a akceptovala to, čo sme pre ňu považovali za dobré.“*

Chiara musela znášať účinky chemoterapie a ožarovania, bolesti spôsobené metastázami. Chôdza jej išla očividne ťažko, jej krok bol neistý. Raz cestou z nemocnice do Sassella, kde znova bývali, sa rodina zastavila na odpočívadle. Keď Chiara chcela vystúpiť, nepodarilo sa jej postaviť sa. Matka si spomína: *„Povedala: ‚Už nemôžem chodiť!‘ – nič viac – a potom*

nás požiadala, aby sme jej priniesli džús. Jej pokoj na mňa zapôsobil.“

Keď ju Ruggero neskôr niesol do domu, nevyšla z jej úst žiadna sťažnosť. Nikdy nenariekala. Nanajvýš stiahla tvár, keď mala príliš silné bolesti. Často mi hovorila: *„Každý okamih je cenný, nemožno ho premárniť. Ak ho dobre prežijeme, potom má všetko zmysel. Všetko sa stáva relatívnym, aj v tých najhorších chvíľach, ak to darujeme Ježišovi. Preto sa bolesť nestratí, ale má zmysel ako dar pre Ježiša.“*

Milovaní, Chiara Luce Badano, pochopila, čo od nej Boh chce. Nebolo to pre ňu ľahké. Ale dala svojmu utrpeniu zmysel. Je nám vzorom v nesení kríža. Ako mladý človek dokáže niečo také? Jedine tak, ak otvorí celé svoje srdce Bohu, a vo všetkom sa na neho spolieha. On ho prevedie cez ťažkosti a úskalia života, aj keď sú neraz také bolestné.

Chiara bola odkázaná na invalidný vozík – ťažký úder. *„Už nikdy viac nebudem chodiť? Tak rada som sa bicyklovala a prechádzala!“* Aj tieto ťažkosti vložila *„do rozhovoru s Ježišom.“* Každopádne bola schopná o nejaký čas neskôr povedať: *„Keby sa ma teraz niekto opýtal, či chcem znovu chodiť, povedala by som nie, lebo tak, ako som teraz, som bližšie pri Ježišovi.“* A svojim priateľom priznala: *„Mala som toľko plánov... Neviete si predstaviť, aký je teraz môj vzťah k Ježišovi... Cítim, že Boh žiada odo mňa niečo viac, niečo väčšie. Zaujíma ma iba Božia vôľa...“*

Podstúpila ďalšiu liečbu – chemoterapiu, ožarovanie. Napriek prognózam sa zotavila a mohla ísť domov. Doma nebola nečinná. V posteli sa mohla učiť, čítať, písať... a predovšetkým telefonovať. Všetko, čo Chiara robila, sa snažila robiť dobre. Sama raz povedala: *„Keď*

píšeme list, mali by sme to robiť, akoby sme ho písali Ježišovi, a ten by predsa nemal dostať list s chybami!“

Chiara musela ísť znova do nemocnice: „*Všímam si, že sama už nie som ničoho schopná. Terapie ma oberajú o všetku silu, ale pevne dôverujem Božej láske a obetujem moje bolesti aj v najťažších chvíľach“ (október 1989). „Teraz už na mne nie je nič zdravé, mám však ešte srdce, ktorým môžem stále milovať.“*

Čo nás učí Chiara Luce Badano? Odovzdaniu sa do Božej vôle, prijatiu Božej vôle a neseniu kríža až do konca. Obetovať všetko z lásky k Ježišovi.

Chiara strávila máj v Sasselle. Vedela, že jej situácia je bezvýhodisková a nič si už z toho nerobila. Rozhodla sa, že preruší chemoterapiu. Lekári súhlasili. Doktor Bach oznámil rodičom, že Chiara má ešte možno dva mesiace života: „*Musíme priznať, že boj s touto chorobou sme prehrali.“*

Na maminu otázku: „*Čo budem robiť, keď tu ty už nebudeš?“* Chiara odpovedala: „*Mami, spoľahni sa na Boha, tým si urobila všetko! Keď nasleduješ Boha, nájdeš silu ísť ďalej.“*

Svojmu otcovi, ktorý sa musel veľmi snažiť, aby prijal chorobu svojej dcéry, povedala: „*Otec, snaž sa žiť prítomnú chvíľu..., každú chvíľu v spojení s Ježišom. Boh ti pomôže svojou milosťou. Minulosť je preč a budúcnosť je neistá.“*

Milovaní, ako mohlo toto mladé dávať takéto odpovede na dané otázky. Iste preto, že Chiara sama prechádzala touto cestou k Bohu, a túto cestu si musela denne vybojovať. Na nej sa naučila všetko. Chiara Luce zomrela 7. októbra 1990. „*Ciao, mama; bud' šťastná, pretože ja som šťastná,*“ boli jej posledné slová. Na otcovi spočinula láskyplným pohľadom.

ROZHOVOR S MATKOU

DRAHÁ MATKA MÁRIA,

čo sa môžeme naučiť od blahoslavenej Chiary Luce?

MILOVANÍ,

toto dievča ukazuje cestu mnohým, ktorí prežívajú kríž choroby. Len láska k Ježišovi jej pomohla obstáť v skúške a nájsť smer svojej cesty. Nezľakla sa prekážok, ale vytrvalo kráčala po ceste, na ktorú ju pozval Pán. Učila sa poznávať a plniť Božiu vôľu. A splnila ju tak dobre, že je povzbudením pre mnohých.

DRAHÁ MATKA MÁRIA,

ďakujeme ti za to, že si vo svojom živote vždy s láskou plnila Božiu vôľu, a tak si nám dala príklad, ako kráčať životom.

SPYTOVANIE SVEDOMIA

1. Hľadám vo svojom živote Božiu vôľu?
2. Učím sa plniť Božiu vôľu v maličkostiach, aby som vedel dať odpoveď Bohu aj v ťažších situáciách?
3. Snažím sa prekonávať svoje zlé náklonnosti?
4. Som vo svojom živote konkrétny vo svojich predsavzatiach?
5. Všímam si núdznych a chudobných?

6. Chápem, že Ježiš nám dáva svoju lásku (duchovný pokrm) v Eucharistii?
7. Dávam aj ja túto lásku bratom a sestrám?
8. Spoznávam a učím sa milovať pravdu?
9. Rozhodujem sa vo svojom živote podľa kresťanských zásad?
10. Odovzdávam svoju bolesť Ježišovi, nedám sa strhnúť k negatívnemu úsudku o iných?

PREDSAVZATIE

Poprosím bl. Chiaru Luce Badano, aby mi vyprosila milosť každý deň spoznať Božiu vôľu pre môj život.

MODLITBA

Ježišu, ty ma očakávaš. Keď ma vyzdvihneš, budem pripravená.

Už ťa neprosím o to, aby si ma zobral k sebe do neba; lebo to vyzerá, že už nechcem trpieť.

Ježišu, ty vieš, kedy musím ísť.

(bl. Chiara Luce Badano)

Použitá literatúra:

G. Griesmayr, S. Liesenfeld, *Chiara Luce Badano Boh ma predsa miluje!*

Vydáva: **Rodina Nepoškvrnenej**

Spracovala: sr. M. Jaroslava

Objednávky prijímame na adrese:

Rodina Nepoškvrnenej, 038 31 Vríčko 190

t.č. 043/4933741, e-mail: rodinaneposkvrnenej@gmail.com

